

Min dag i coronas tecken

Leif Ottenvang, pensionerad journalist, Gävle

Jag är 76 år gammal, så jag är en sådan där riskfaktor, eller vad man nu säger.

Nä, skämt åsido: Jag tillhör riskgrupperna för corona, både för att jag är över 70 och för att jag har en del hjärtproblem i bagaget. Så jag går mest här hemma nu. Jag går ut och går och promenerar en hel del. Någon gång har jag väl smitit in på kvartersbutiken och köpt bröd.

Jag har ingen som handlar åt mig. Min dotter Paula, som bor i Stockholm, vill inte att jag ska gå och handla så hon beställer varor till mig på nätet och så kommer de med en stor lastbil från Coop och ställer kassarna utanför dörren. Det är rätt så fantastiskt, faktiskt.

Men ja, jag befinner mig i en sorts udda karantän. Jag måste erkänna att jag har vänt på dygnet helt och hållet. Jag är vaken på nätterna och sover på dagarna. Så det har blivit lite tokigt.

Innan corona kom var jag en trogen kyrkobesökare. Nu är kyrkan stängd och jag tycker det känns väldigt konstigt att inte kunna gå i mässan. Före corona gick jag i mässan så ofta jag kunde. Varje söndag och även på vardagarna. Förr om åren brukade jag också vara med och läsa läsningarna och på Palmsöndagen brukade jag vara en av rösterna vid den långa evangelieläsningen.

Nu får man läsa evangelietexterna själv. Men vår präst i S:t Pauli församling firar mässan ensam och sänder den via internet, så jag kan följa den från min lägenhet.

Men det känns märkligt att stanna hemma från kyrkan söndag efter söndag. Och inte träffa de vänner jag har i kyrkan. Det blir lite ensamt. Men vi mejlar lite med varandra och har kontakt på sociala medier.

För någon vecka sedan blev jag uppringd av vår kyrkoherde, fader Chikezie. Han är fenomenal, jag förstod att han ringde runt till många, i varje fall till de äldre församlingsmedlemmarna, och frågade oss alla hur vi mårde och hur det var med oss. Det visade på en väldig omsorg.

Det är en väldig bredd på medlemmarna i vår församling. Det är både unga och gamla, kvinnor och män... Många äldre, som har svårt att gå och så. Så det måste man komma ihåg, att många tillhör riskgruppen.

Jag följer nyhetsrapporteringen och tittar på alla presskonferenserna — och om jag ska vara ärlig så står det mig upp i halsen. Så det jag gör är att jag ber. Jag ber väldigt mycket. Jag ber när jag går runt i min lägenhet, när jag sitter ner, när jag är ute och promenerar.

Jag läser bibeltexterna inför söndagen. Det och bönen skänker mig ro. Jag vänder mig till Gud och samtalar med Honom. Berättar om allt det som är jobbigt och ber om beskydd. Den har jag inom mig hela tiden, den här ständiga bönen.